lihalist wenda, woodis maas olema. „Oh Jumal, kui tema ometigi mitte surnud ei oleks, mitte just meie aia ääres ära surnud ei oleks!“ õhkas tema.

Emil ei olnud tänine sõna lausunud. Tema oli ainult oma naesele kõrwa sosistanud: „Hoia pois eemal.“

Siis oli tema sulase abiga Ernsti kaltsud tema ümbert ära wõtnud, oli tema kohmetanud liikmeid kätega ja harjaga õerunud. — Kes teab kui kaua tema õues maas olnud! Juuksed oliwad werega kokku külmetanud. Oh, kuida Emil koledust tundis, oma wenda nähes! Ja tema oleks tahtnud omad kõrwad kinni toppida, et mitte ikka ja ikka jälle küsimust ei oleks kuulnnd: „Kus on Sinu wend?“ Sest koledus ei lasknud teda ütelda: „Siin tema on.“ — — Ja tema soowis, et öö tema silmade ees oleks, et mitte ei näeks, mis aastate käigul tema wennast saanud oli. — Siin, sellessamas kamris oli tema enne oma wennaga maganud, kui uemad mõlemad weel lapsed oliwad. Kui Ernst oma isa-majast läks, siis oli tema üks noor, rõõmus seltsilane olnud, nüüd oli tema siin maas, üks kerjaja — ja külm — ja tarretanud — ja wahest eht juba surnud! — Nüüd näris kibe kajetsemine wenna südames, nüüd wast sai Emil aru, et tema mitte teinud ei olnnd, kuida ühe kristliku wenna kohus oli, — aga nüüd oli

see kõik hiljaks jäänud, — wend oli surnud. — — järsku kostis tema kõrwus, just nagu algaks wiimane kohus trompeti healega ja pasuna kõlaga; ja kuna tema ikka jälle wenna liikmeid õerus, jooksis liikumata keha peast weri üle tema käte, mida tema jälestusega ära pühkis. — —

Tua uks oli lahti läinud, ilma et tema seda märkas. — Seal istus weike Karl laua ääres ja korratas selge healega: „Siis kippus Kain oma wenna Abeli peale, ja tappis teda ära. Ja Jehowa ütles Kaini wasta: Kus on sinu wend Abel? ja tema ütles: Mina ei tea; olen mina oma wenna hoidja? Ja tema ütles: Mis sina oled teinud? Sinu wenna were heal kisendab minu poole maa pealt. Aga nüüd, ära neetud oled sina — —“

Seda ei wõinud Emil enam wälja kannatada, tema jooksis kamrist wälja, lõi tua ukse kinni ja tiskus koja ukse lahti, tema pidi märkes õhkus hinge tõmmama. Külm leikas tema näu sisse ja tuul puistas tema ümber, aga sellest tema ei hoolinud. Tema wahtis särawa tähtede poole ja hüüdis wärisetes: „Oh Jumal halasta, ära lase teda mitte surnud olla!“ — —

Emil Weidner oli ennast kaua aega Jumalast eemal hoidnud, nüüd piigistas kole hirm üht palwe-kisa wälja. — Tema ei wõinud selle peale

Eesti-maa-rahwa Kalender 1887, lk. 30